

full DOMINICAL

PARAULA I VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El DOMUND de la vida religiosa i la família

Avui s'escau la Jornada Mundial de les Missions, una jornada coneguda com *el DOMUND*. Aquest any el lema és «Missioners de la misericòrdia» i dues circumstàncies li donen un to especial. D'una banda, a Roma està reunit el Sínode sobre la Família; i, de l'altra, estem dins de l'Any de la Vida Consagrada.

«La Jornada Mundial de les Missions 2015 —diu el papa Francesc en el missatge que ha publicat per a aquesta Jornada— té lloc en el context de l'Any de la Vida Consagrada i en rep un estímul per a la pregària i la reflexió.»

El Sant Pare ens recorda que tot batejat està cridat a donar testimoni del Senyor Jesucrist proclamant la fe que ha rebut com un do. Però això és particularment vàlid per a la persona consagrada, perquè entre la vida consagrada i la missió hi ha un fort vincle. El seguiment radical de Jesús, que ha donat lloc a l'aparició de la vida consagrada en l'Església, respon a la crida a prendre la creu i seguir el Crist, imitant la seva dedicació al Pare

Louis Martin i Zélie Guérin, pares de santa Teresa de Lisieux, que avui seran beatificats

i les seves actituds de servei i d'amor a tots, sobretot als qui més pateixen.

En el cinquantè aniversari del decret del Concili Vaticà II sobre les missions, el Sant Pare ens recorda que la dimen-

sió missionera pertany a la missió mateixa de l'Església, i que per tant és també intrínseca a tota forma de vida religiosa o vida consagrada a Déu. La missió no és proselitisme o mera es-

tratègia. La missió és sobretot testimoni personal. Qui creu i segueix Crist, es converteix necessàriament en missioner.

Per mostrar el vincle entre la missió i la vida consagrada a Déu, el Sant Pare canonitza avui una religiosa espanyola: Maria de la Puríssima, que fou superiora general de la Congregació de les religioses de la Companyia de la Creu. Maria Isabel Salvat Romero nasqué a Madrid el 20 de febrer de 1926 i morí a Sevilla el 31 d'octubre de 1998. Malgrat ser la superiora general de la congregació, ella volia en tot moment fer els treballs més humils. El seu desig era treballar sense figurar, sense aparèixer, fomentant sempre un clima de confiança i de serenitat. Les religioses de la Companyia de la Creu fan un gran treball al servei dels malalts i els pobres, i són molt estimades sobretot a Andalusia, on nasquen i estan més presents.

En el marc del Sínode sobre la Família, el Papa beatifica avui un matrimoni, fet que no és freqüent. El matrimoni elevat als altars és el que formaren Louis Martin i Zélie Guérin, francesos, pares de santa Teresa de Lisieux, carmelita descalça que és patrona de les missions i ha estat declarada doctora de l'Església. Es dona la circumstància —no gens freqüent— que aquest matrimoni va veure com quatre de les seves cinc filles van entrar en el Carmel de Lisieux. Aquesta beatificació ens recorda la doctrina de la vocació universal a la santedat, sigui quin sigui l'estat de vida de cada cristià o cristiana.

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Caminar endins nostre

Fa vint-i-dos anys que es varen casar. Treballen tots dos. Estan a l'etapa de tenir cura dels pares, ja ancians. Participen, també, en la vida parroquial: ell hi porta un grup de catequesi. Els fills ja són universitaris o ho seran ben aviat. Aquest estiu han seguit una part del camí de Sant Jaume durant set dies. El marit expressa així l'experiència: «Poc després de començar la ruta, ens ado-

nàrem que el camí que fèiem era, alhora, un camí endins nostre que ens portava a la reflexió i a considerar aspectes, situacions, relacions, comportaments personals. Caminàvem junts, parlàvem sentint-nos a prop l'un de l'altre, pregàvem i, també, compartíem llargues estones d'un silenci carregat de sentit.

»Va ser important, també, el trobament amb les persones: als espais

de descans, compartint la celebració de l'eucaristia a les parròquies dels pobles de l'itinerari o una simple salutació en creuar-nos amb altres pelegrins. Visquérem l'hospitalitat en l'acolliment que ens oferien en els llocs on ens hostatjàvem. Quan arribàvem als pobles anàvem a l'església, sovint a la parroquial. Escrivíem un pensament o una pregària en el llibre que hi ha a disposició dels pelegrins en moltes esglésies del recorregut. Llegir el que havia escrit ella em va emocionar més d'una vegada. A ella, també algun dels meus escrits.

»Alguna cosa anava canviant en nosaltres a mesura que passaven els dies. Ho parlàvem mentre caminàvem i també ara, arribats a casa. Potser la més significativa ha estat tornar a pregar junts, com ho havíem fet al principi del nostre matrimoni.»

Vivències com aquestes o semblants han estat compartides des de sempre per un bon nombre de persones que pelegrinen a llocs d'especial significat religiós. «Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua» (Lc 2,41).

Persones que caminen amb esperit de reconciliació i que viuen el pelegrinatge com a crida a la reflexió, com a camí de pregària, oberts a la conversió de cor. La religiositat popular, les devocions i la pietat personal han trobat així formes d'expressió que han consagrat rutes i camins, facilitant l'experiència religiosa.

Al cap i a la fi, la vida de les persones és sempre un pelegrinatge que acaba en el traspàs, en l'acolliment definitiu per part de Déu Pare. Compartim el camí, caminem-lo junts, caminem-lo endins nostre.

ENTREVISTA

Dolor i esperança

JOAN CARRERA

Des del 22 d'octubre i durant sis dijous, Cristianisme i Justícia (CiJ) ofereix un cicle de conferències —«L'era del desànim»— que pretén cercar les causes d'un cert desànim a Occident. Intentaran donar esperança davant la ideologia del «no hi ha res a fer». «Una esperança no ingènua que és conscient del dolor que hi ha al nostre món», assegura el jesuïta Joan Carrera, director de l'Institut de Teologia Fonamental, membre de CiJ i professor del curs.

Per què s'ha arribat fins aquí?

Destacaria el que alguns autors denominen «societat del rendiment». Una societat on ens autoexplotem, on ens esgotem i aquest esgotament el portem a casa i afecta les nostres relacions familiars i socials. Una altra de les causes nuclears del desànim que ens paralitza és el marcat i creixent individualisme.

Aquest desànim està lligat a la manca de fe?

La fe cristiana, si es dona en formes comunitàries, pot ajudar que les persones surtin d'aquest atomisme o individualisme extrem que fa que els individus tinguin por, ja que en solitari no poden fer res davant d'aquests grans *monstres*. La fe ens fa veure que no són déus totpoderosos sinó ídols que hem construït amb l'egoisme humà. També la pregària, la contemplació i el silenci ens ajuden a sortir de l'esgotament que provoca anar per la vida a gran velocitat, aixafant tothom.

Per què hi ha motius per a l'esperança, malgrat el dolor?

Podem percebre motius d'esperança si som capaços de veure els petits gestos d'indignació que trenquen silencis, i que es tradueixen en petites obres solidàries i comunitàries. Tot això ajuda a fer front a aquest individualisme extrem que ens impedeix que les persones prenguin iniciatives solidàries.

Òscar Bardají i Martín

CLAUS PER ENTENDRE L'ENCÍCLICA

Ser agraït i practicar la gratuïtat

MN. PEIO SÁNCHEZ

Professor d'antropologia teològica

El Sant Pare demana que tot cristià reconegui que el món i tota la creació han de ser estimats «com un do rebut de l'amor del Pare», i això demana «actituds de renúncia i gestos generosos». Sobrietat i gratuïtat.

És important tenir la convicció que *menys és més* i que cal que creixi en la societat la capacitat de gaudir amb poc. La sobrietat que es viu amb llibertat i consciència és alliberadora. Els qui gaudeixen més i viuen millor cada moment són els qui deixen de cercar sempre allò que no tenen, experimenten el que és valorar cada persona i cada cosa, aprenen a establir contactes i saben gaudir amb el que és senzill.

Francisc, per exemple, invita a donar gràcies a Déu abans i després dels àpats, perquè aquest moment ens recorda la nostra dependència de Déu per a la vida i enforteix el nostre sentit d'agraïment.

Per al Sant Pare «no tot està perdut», ja que «els éssers humans també poden sobreposar-se, tornar a optar en favor del bé i regenerar-se més enllà de tots els condicionaments mentals i socials que els són imposats».

En definitiva, els humans som capaços «d'iniciar camins nous vers la veritadera llibertat». Tanmateix, en el capítol sisè, l'últim del document, indica que «sobretot, la humanitat necessita canviar».

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

«Qué bien se está, cuando se está bien»

Ana M.ª Matute, escritora y literata barcelonesa de renombre internacional, solía decir, con buen humor:

—«Yo he disfrutado con las **cosas más sencillas**. Mi gran afición en la vida es escribir y leer. Ahora, a mis 81 años, disfruto de las **pequeñas cosas**. Ellas me reportan **paz** y **alegría**, como poder estar **sentada** en la terraza, disfrutar en **compañía** de mis **familiares** y **amigos**, tomándonos un **refresco** y **charlando**. ¡Me encanta **charlar!** Las **pequeñas cosas** son las que me aportan las **mayores compensaciones**, porque me dan **paz** y me **producen** una **emoción** serena.»

—«Qué bien se está, cuando se está bien»... después de un trabajo arduo, pero bien hecho, aunque sea a golpe de esfuerzos, sudores y sacrificios.

—«Qué bien estamos cuando estamos bien»... al salir airoso de una operación quirúrgica y poder regresar a casa. Y estar con los tuyos. Y recordar vivencias.

—«Qué bien se está»... en el *hábitat* propio, en el mismo lugar de siempre. Y acompañado de los hijos, de la familia y de la *buena gente*...

—«Qué bien está»... volver a vivir en la rutina y normalidad del día a día. Amar y ser amado. Acompañar y ser acompañado por quienes te quieren bien.

—«Qué bien estamos, cuando estamos bien». Es la **emoción** que fluye como una fuente de agua viva por parte de quien posee una **conciencia recta** y da **gracias a Dios**.

Lectures missa diària i santoral

19. ■ Dilluns (□ Terrassa) (litúrgia hores: **1a setm.**) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Lc 12,13-21]. Mare de Déu de la Salut, patrona del bisbat de Terrassa. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà. Sant Pau de la Creu (Ovada 1694 - Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. ■ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Ossa; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).

23. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses. Sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Dissabte [Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855). Sant Martí, mr.

25. ■ † Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: **2a setm.**) [Jr 31,7-9 / Sl 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa). Sants Crisant i Daria, esposos màrtirs (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 4,14-16)

Germans, mantingueu ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

✠ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissis un favor que us demanarem». Jesús els preguntà: «¿Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra». Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu». ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem». Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat». Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años.

Lo que el Señor quiere prosperará por su mano. Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.

Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

Lectura de la carta a los Hebreos

(He 4,14-16)

Hermanos: Mantengamos la confesión de la fe, ya que tenemos un sumo sacerdote grande, que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo exactamente como nosotros, menos en el pecado. Por eso, acerquémonos con seguridad al trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia que nos auxilie oportunamente.

✠ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos del Zebedeo, Santiago y Juan, y le dijeron: «Maestro, queremos que hagas lo que te vamos a pedir.»

Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?» Contestaron: «Concedenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda.»

Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿sois capaces de beber el cáliz que yo he de beber, o de bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?» Contestaron: «Lo somos.»

Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y os bautizaréis con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlos; está ya reservado.»

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan. Jesús, reuniéndolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen. Vosotros, nada de eso: el que quiera ser grande, sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido para que le sirvan, sino para servir y dar su vida en rescate por todos.»

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Salvats pel Crist crucificat

Jesús era un bon mestre, però tenia mals estudiants. I ha estat així fins avui. Estudiants que volien seure a les seves cadires, en lloc de posar-se en moviment per buscar el seu camí, el camí pel qual Jesús anava al davant: el camí del gran alliberament, en la pobresa i en la feblesa. L'Església no és cap lloc, cap aparell de poder; és moviment i creixement que dona testimoni del Déu viu i present.

Per tercer cop parla Jesús de la seva passió. Però sembla que els seus deixebles gairebé no havien entès què els volia dir. «El Fill de l'home ha vingut a servir i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes». Ells s'imaginaven el Regne de Déu com un estat que calia conquerir. En el Regne de Déu només hi tindran responsabilitat els qui estan preparats per acompanyar Jesús pel camí de la passió, fins a «beure el calze». Aquí hi ha expressada la doctrina de la *satisfacció*, que és un intent d'aclarir el misteri de l'eficàcia redemptora de la passió i mort del Senyor. Jesús ataca el mal, el pecat des de l'arrel, fent-se obedient fins a la mort. Per ell, hem estat guarits.

A partir de l'edat mitjana, la teologia i la predicació, presentant l'obra redemptora del Crist, han posat de relleu sobretot la idea de la satisfacció. Ben compresa, forma part del missatge de la fe (Trento). Però al llarg dels segles, també no fa tant ha estat mal compresa: el Pare havia estat ofès, l'ordre de la justícia pertorbat; calia una pena i aquesta va caure sobre el Fill. Així va ser restablert l'ordre de la justícia. Aquesta manera de presentar les coses xoca fortament contra la visió del Déu-amor i contra la sensibilitat de l'home modern.

L'ensenyament de Jesús corregeix la nostra ambició, la nostra manera de pensar centrada en la carrera personal, en la recerca de poder i de prestigi, i a vantar-nos de grandeses. El misteri de la fe, celebrada en l'assemblea fraterna dels deixebles, ha de portar-nos, a exemple de Crist, no a servir-nos dels altres sinó a servir humilment els germans i a posar el seu futur en mans de Déu, en el Regne del cel.

AGENDA

Actes i conferències

XXVII Jornada Catalana de Pastoral de la Salut. Dissabte 24 d'octubre (9.30-14 h): «Confiar en Jesús, com Maria "Feu el que Ell us digui" (Jn 2,5)». Al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). Inscripcions: t. 933 171 597, de 9 a 14 h; a/e: psalut@arqbcn.cat

Servei diocesà per al catecumenat. Dijous 22 d'octubre (18-19.30 h), formació per a catequistes-acompanyants de catecúmens, al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231).

Sessions de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa. Dilluns 19 d'octubre (19 h), amb Francesc-Marc Àlvaro, periodista i professor de la URL. A l'auditori de la FJM (c/ València 244, 1r). Per a més informació: t. 934 880 888, a/e: www.fundaciojoanmaragall.org

L'Evangeli de la creació. Fe cristiana i ecojustícia social. Dimecres 21 d'octubre (19 h), en continuïtat amb la taula rodona celebrada sobre l'encíclica *Laudato si'*, a càrrec d'Antoni Matabosch, teòleg i president honorari de la FJM. A l'auditori de la FJM (c/ València, 244). Entrada lliure. Us preguem

confirmació d'assistència: t. 934 880 888 / fjm@fundaciojoanmaragall.org.

XXXIV Congrés Internacional sobre la Cartoixa. Amb motiu del sisè centenari de la Cartoixa de Montalegre, els dies 29, 30 i 31 d'octubre i 1 de novembre, es realitzaran diverses activitats al Casal de Tiana i a la FTC (c/ Diputació, 231). Informació: t. 933 955 011 / 934 049 394, www.diba.cat/web/spal/cartoixa_2015

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia (església, c/ Sol, 2). Divendres 23 d'octubre (20 h), concert «Duo de violins», Ala Voronkova i Sara Rojo. Música barroca catalana i del romanticisme fins al s. xxi. Info: t. 610 465 913. Organitza Amics de Mozart de Barcelona. Donatiu 7 €.

Recessos

Recés multigeneracional. Dies 31 d'oct. i 1 de nov., per a famílies, parelles amb o sense fills (adolescents, infants...), amb propostes de treball individualitzades i en grup, amb els Exercicis Espirituals de St. Ignasi com a rerefons. Amb Rafael Abós, Glòria Andrés i Jaume Casassas. A la Cova de Sant Ignasi, a Manresa. Informació: t. 938 720 422, a/e: www.covamanresa.cat

ACTUALITAT

Acte acadèmic inaugural del curs 2015-2016

Presidit pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez i Sistach. Pronunciarà la lliçó inaugural el **Dr. Gabriel Magalhães** sobre el tema «Els camins de la literatura vers Déu».

Gabriel Magalhães (Luanda, 1965) és llicenciat en llengües i literatures modernes, variant d'estudis portuguesos i espanyols, Facultat d'Arts, Universitat de Lisboa. Doctorat per la Universitat de Salamanca. Va ser professor a la Universitat de Salamanca i actualment és professor del Departament d'Arts de la Universitat de Beira Interior (Portugal). A més d'obres d'investigació, ha escrit tres novel·les i és col·laborador habitual a *La Vanguardia*.

Es lliuraran els diplomes als qui, havent acabat els estudis, han sol·licitat la

tramitació dels títols de diplomada o de llicenciat/ada.

El **28 d'octubre de 2015**, a les 7 del vespre, a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

Informacions:

Si necessiteu més informació podeu posar-vos en contacte amb la Secretaria de l'ISCREB.

L'horari d'atenció al públic és de dilluns a divendres, de 17 a 21 h. L'horari de les classes presencials és de 18.30 a 21 h.

c/ Diputació, 231 - 08007 Barcelona; t. 934 541 963 - Fax 933 237 373; secretaria@iscreb.org - secretaria_virtual@iscreb.org - www.iscreb.org

Pelegrinatges

Pelegrinatge a Terra Santa. Organitzat per la parròquia de Sant Vicenç de

Sarrià, del 28 de desembre al 4 de gener de 2016. Per a més informació: t. 932 030 907.

PALABRA Y VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arzobispo de Barcelona

EL DOMUND de la vida religiosa i la família

Hoy es la Jornada Mundial de las Misiones, una jornada conocida como *el DOMUND*. Este año el lema es «Misioneros de la misericordia» y se dan dos circunstancias que le dan un tono especial. Por un lado, en Roma está reunido el Sínodo sobre la Familia; y, por otro, estamos en el Año de la Vida Consagrada.

«La Jornada Mundial de las Misiones 2015 —dice el papa Francisco en el mensaje que ha publicado para esta jornada— tiene lugar en el contexto del Año de la Vida Consagrada y recibe de ello un estímulo para la oración y la reflexión.»

El Santo Padre nos recuerda que todo bautizado está llamado a dar

testimonio del Señor Jesucristo proclamando la fe que ha recibido como un don. Pero esto es particularmente válido para la persona consagrada, porque entre la vida consagrada y la misión hay un fuerte vínculo. El seguimiento radical de Jesús, que ha dado lugar a la aparición de la vida consagrada en la Iglesia, responde a la llamada a tomar la cruz y seguir a Cristo, imitando su dedicación al Padre y sus actitudes de servicio y de amor a todos, sobre todo a los que más sufren.

En el cincuenta aniversario del decreto del Concilio Vaticano II sobre las misiones, el Papa nos recuerda que la dimensión misionera pertenece a la misión misma de la Iglesia, y que por

lo tanto es también intrínseca a toda forma de vida religiosa o vida consagrada a Dios. La misión no es proselitismo o mera estrategia. La misión es sobre todo testimonio personal. Quien cree y sigue a Cristo, se convierte necesariamente en misionero.

Para mostrar el vínculo entre la misión y la vida consagrada a Dios, el Santo Padre canoniza hoy a una religiosa española: María de la Purísima, que fue superiora general de la Congregación de las religiosas de la Compañía de la Cruz. María Isabel Salvat Romero nació en Madrid el 20 de febrero de 1926 y murió en Sevilla el 31 de octubre de 1998. A pesar de ser la superiora general de la congre-

gación, ella quería en todo momento hacer los trabajos más humildes. Su deseo era trabajar sin figurar, sin aparecer, fomentando siempre un clima de confianza y de serenidad. Las religiosas de la Compañía de la Cruz hacen un gran trabajo al servicio de los enfermos y los pobres, y son muy estimadas sobre todo en Andalucía, donde nacieron y están más presentes.

En el marco del Sínodo sobre la Familia, el Papa beatifica hoy a un matrimonio, lo que no es frecuente. El matrimonio elevado a los altares es el que formaron Louis Martin y Zélie Guérin, franceses, padres de santa Teresa de Lisieux, carmelita descalza que es patrona de las misiones y ha sido declarada doctora de la Iglesia. Se da la circunstancia —nada frecuente— que este matrimonio vio como cuatro de sus cinco hijas entraron en el Carmelo de Lisieux. Esta beatificación nos recuerda la doctrina de la vocación universal a la santidad, sea cual sea el estado de vida de cada cristiano o cristiana.

